

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות קח.

עין משפט
גב מצוה

א א מיי פ"ח מהל'
גירושין הלכה יא:
י ב ג מיי שם הלכה ח
סנג עשין ג טו"ע
אה"ע סימן קנה סעף ג:
יא ד ה מיי שם הלכה טו
טו"ע שם סעף י:

א) [מוספתא פ"ג],
ב) [שבת ק"ו ושי"ג],
ג) לעיל פט: ק: כמות
קא. [מוספתא פ"ג],
ד) [מוספתא שם ע"ג],
ה) כמות קא. ו) [לעיל
פט:].

הגהות הב"ח

א) גמ' אמר ר' יהודה
אפי' שיגרה לליל ומינות
יוסי בר נמחק: (ב) רש"י
ד"ה ל"ג והגדילה. ג"כ
טעמו דהא לקמן פליגי בה
רב ושמואל ע"ין בסוף דף
קט: (א) תוס' ד"ה מחמת
וכי אלא אקטנה שנישאת:

אפי' לאיחלופי בגיטא. שיכתבנו סופר צור צגט גירוסין לגרש צו
אשה: אפי' כשהיא יושבת באפריון. ונושאין אותה מבית אביה לבית
בעלה לחופה ואמרה אי אפשי צו דאיכא למימר אי לא צעיל ליה
תימות ותזיל אפי' הכי הוי מילון: אפי' אורחים. דליכא צית דין ומו

דהני מישתק שתיקי ולא קא מודעי:

אלל חנוני. דליכא אלל חנוני ואיכא

למימר משום דאטרחה הוא להציא

לו חפץ משלו: (א) ל"ג והגדילה:

נסקדשה. לאחר צלא מילון:

בקיודשין. שנתקדשה לאחר פליגי

דלא הוי מילון אלל בנישואין מודו

או דלמא אפי' בנישואין שנישאת

לאחר צלא מילון פליגי: הלכה כר'

יהודה. אמרייהו איתמר: דהו

נסיבא מעיקרא. לראשון ואפילו

הכי נפקא צמילון קל: למידיקניה.

אי הוו מיהדרין ממרדייהו: ועומד

מחיקו. אס צת כהן ישראל היא:

וטובלת. מפני תשמיש ששמה

ואוכלת לערב צתרומה: ר' יהושע

אומר וכאי צמילא. דרבנן אפקרו

גביה והפקר צית דין הפקר:

ומיטמא לה. אס כהן הוא ואע"ג

דנישואין ידיה דרבנן הא אוקימנא

בהאשה: ביון דרית לה הוא לה כמת

מזוה: הצעוה לינשא. צעודה

תחתיו ונתעכבה מלינשא צעבילו

כאלו היא אשתו וזריכה מילון: נסן

לה גט זו היא עכבה מן האיש. דכיון

שלא מילנה צו גליא דעתה דצעבילו

היתה מעכבת אללו ואשתו היא ליאסר

צקרוצותיה ופסלה צגיטו מן הכהונה:

עכבה שאינה מן האיש. לא נתעכבה

אללו צעביל אשתו: מתני' נסן

לה גט. ואפי' היא קטנה הרי היא

כשאר גרושות ואסורה צקרוציו:

מוסרה לחזור לו. אף על גב דאס

לא החזירה ומישאת לאחר מתוך

הגירושין ונתארמלה אסורה לראשון

אפי' הכי כי החזירה ומילנה צו אפי'

מילון וגלי עלה דקטנה היא וצטלוה

לגיטה ולא הוי צחורה שניה

כמתזיר גרושתו מניסת לאחר:

זה

אתי לאיחלופי בנישא. פירוש שיכתבנו סופר צור צגט ומשמע
מכאן לשבש מה שכתב צמיקוני גט מילון לא רעינא ציה כו'
אלא כצבין ליה דמשמע הכא: קמנה שרא מיאנה ועמדה
ונתקדשה קידושיה הן הן מיאוניה. והא דמינא לעיל ומישאת הוא
הדין נתקדשה אלל לא חש דלקדק

כיון שאין יודע חילוק בין קידושין בין

נשואין: תא שמע דאמר רב יהודה

אמר שמואל הלכה כרבי יהודה בן

בתיירה. ואכולהו קאי בין אקדושין

בין אינישואין מכלל דרבנן פליגי עליה

אפילו צנישואין:

בבבב שד דבר אינה כאשתו כבב

דבר. לאתויי צת ישראל

לכהן לא תכלל צתרומה וצת כהן

לישראל תכלל ולר' יהושע איפכא:

מחמת כני אדם שאינם מהוגנים

כי זו היא עכבה שאין מן

האיש. פירוש והוי מילון ומימה

דאס כן תיפשוט הא דצעי לעיל אי

הלכה כר' יהודה צן צתירה צנישואין

דהכל משמע צשאירה רוצה להנשא

מחמת שאינן מהוגנין לה דהויא מילון

כ"ש אס נשאת לו ומשנת רבי אלעזר

צן יעקב קב ונקי וי"ל דהכל לא

איירי צמילון אלל (א) צקטנה

שנישאת שלל לדעתה קאי וקאמר

עלה ר"א צן יעקב דאי אמרה

מחמת צני אדם שאינן מהוגנים הוי

שלל לדעתה מחמת פלוני צעלי

הוי לדעתה וזריכה מילון והשתא

לא שייך מידי להיאיל דלעיל:

אלמלא

אפי' בנישואין ואם תימצא לומר פליגי אפילו בנישואין הלכה כמותו או אין
הלכה כמותו ואם תימצא לומר הלכה כמותו בנישואין או אפילו בקידושין
תא שמע אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יהודה בן בתיירה ה"ה הלכה
מכלל דפליגי ואכתי תיבעי לך דהוה נסיבא מעיקרא או דלמא מיקדשא

ת"ש דכלתיה דאבדן אימרו שדר רבי זוגי דרבנן למיבדקינהו אמרי להו

נשי חזו גברייכו דקאתו אמרי להו ניהוו גברייכו דידכו אמר רבי אין לך

מילון גדול מזה מאי לאו דהוה נסיבא לא דהוה מיקדשא קידושי יוהלכה

כרבי יהודה בן בתיירה ואפי' בנישואין דקמא: רבי אלעזר אומר וכו': אמר

רב יהודה אמר שמואל חזוני על כל צדדי חכמים ולא מצאתי אדם

שהשוה מדותיו בקטנה כרבי אלעזר שעשאה רבי אלעזר כמטיילת כמו

בחצר ועומדת מחיקו וטובלת ואוכלת צתרומה לערב ה"ה תניא רבי אליעזר

אומר אין מעשה קטנה כלום ואין בעלה זכאי לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה ואינו

יורשה ואין מיטמא לה כללו של דבר אינה כאשתו לכל דבר אלא שצריכה מילון רבי יהושע אומר יבעלה

זכאי אלא שיוצאה במילון אמר רבי נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע שרבי אליעזר השוה מדותיו

בקטנה ורבי יהושע חלק מאי חלק אי אשתו היא תיבעי גמ לרבי אליעזר גמי אי לאו אשתו היא מילון גמי

לא תיבעי אלא בכדי תיפוק: ר"א בן יעקב אומר וכו': ה"ד עכבה שהיא מן האיש ועכבה שאינה מן האיש

א"ר יהודה אמר שמואל תבעוה לינשא ואמרה מחמת פלוני בעלי זו היא עכבה שהיא מן האיש מחמת

בני אדם שאינם מהוגנין לי זו היא עכבה שאינה מן האיש אכוי בר אבין ורב חנינא בר אבין דאמרי

תרייהו נתן לה גט זו היא עכבה שהיא מן האיש והוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן

הכהונה מיאנה בו זו היא עכבה שאינה מן האיש והוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן

הכהונה הא קתני לקמן הממאנת היא אסורה בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן

לה גט היא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה פרושי קמפרש: מתני' ה"ה הממאנת

באיש הוא מותר בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן לה גט היא אסור בקרובותיה

והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה נתן לה גט והחזירה מיאנה בו ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה

מותרת לחזור לו מיאנה בו והחזירה נתן לה גט ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה אסורה לחזור לו

זה